

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18091/2023
02.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца мал. АА из ..., кога заступа мајка ББ из ..., а чији је пуномоћник Данијела Ђокић, адвокат из ..., против туженог Град Врање, кога заступа Градско правобранилаштво у Врању, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1118/22 од 27.03.2023. године, у седници одржаној 02.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1118/22 од 27.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1118/22 од 27.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 2823/21 од 25.03.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати: на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених физичких болова 30.000,00 динара и претрпљеног страха 35.000,00 динара и на име материјалне штете 1.500,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му исплати на име накнаде нематеријалне штете веће износе од досуђених у ставу првом изреке, па до тражених износа за претрпљене физичке болове од 30.000,00 динара до тражених 70.000,00 динара, односно за износ од 40.000,00 динара и за претрпљени страх од 35.000,00 динара до тражених 70.000,00 динара, односно за износ од 35.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкове парничног поступка исплати 105.204,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1118/22 од 27.03.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати: 1) на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених физичких болова 30.000,00 динара и претрпљеног страха 35.000,00 динара и 2) на име материјалне штете 1.500,00 динара. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке тако

што је обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 58.500,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова другостепеног поступка исплати 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац, због битне повреде одредаба парничног и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете, а побијаном одлуком је преиначена првостепена пресуда у обавезујућем делу и тужбени захтев одбијен. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужиоца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлука другостепеног суда о основаности тужбеног захтева заснована је на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Такође, ревизија тужиоца указује и на битне повреде поступка, али то не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 17.05.2019. године, а вредност предмета спора је 141.500,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра, то значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, из ког разлога је и ревизија тужиоца недозвољена, у смислу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, у конкретном случају ревизија није дозвољена, јер се наведена одредба не може применити у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (члан 467. ЗПП), предвиђено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена, јер специјално правило искључује примену општих правила.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**